

Englænderpokalen

Beretningen om 7 Folkebådes fantastiske tur "Rügen Rundt"

Vibeke Ingwersen – FD 1060 "Borte med blæsten"

Sommeren 1995

Rejseleder og Vejrprofet: Knud "Solita"

Deltagere:

FD 943 Verner og Tina "Madame"

FD 960 Knud og Rie "Solita"

FD 1039 Polle, Mette Julie og Christian "Superdupermule"

FD 1060 Peter, Vibeke, Kristian og Cecilie "Borte med Blæsten"

FD 1077 Henrik og Lene "Helene"

FD 1079 Finn og Lissen "Flamingo"

FD 1083 Erik og Lotte "Voila"

Vi ligger i Warnemünde lystbådehavn. Efter sidste sejlads om "Guldpokalen", som i øvrigt blev afblæst efter at vi havde drevet rundt i totalt vindstille i 4-5 timer, har vi stridt som æsler i ca. 40 graders varme, for at få nedlagt teltlejren, stuvet bådene, være i bad, m.m. for at nå til festmiddagen og afslutningen på i alt 14 dages kapsejlads.

Ugen i Warnemünde blev på dramatisk vis indledt med flere redningsaktioner. Da de 7 Kerteminde-folkebåde ankom fra Nyborg, hvor vi havde sejlet DM, blev de ca. 1 sømil før Warnemündes havneindløb vidne til, at en tysk Folkebåd blev sejlet ned af en færge, sådan én som sejler på rundtur med turister. Skipperen, havde sat autopiloten til, var gået under dæk for at lave kaffe til de ombordværende og så derfor ikke Folkebåden, der lå i et vindhul og derfor var ude afstand til komme fri af færgens kurs. De råbte og skreg og padlede som gale, men blev ramt midtskibs og båden gik ned med mand og mus i løbet af et øjeblik. Besætningen dukkede dog heldigvis op til overfladen igen, hvor de chokerede blev halet ombord af Lotte og Erik "Voila".

Dagens anden redningsaktion, dog knap så dramatisk, stod Ole "Katinka" Gorm Larsen for. Ved skæbnens ugunst var det blevet mit lod at køre en campingvogn af en størrelsesorden, der kan få selv Circus Benneweis' beboelsesvogne til at skamme sig, fra Nyborg til Warnemünde. Jeg, der aldrig før har trukket så meget som en lillebitte brænderuptrailer efter en bil, var fuldstændig lammet af skræk og rædsel. Alle de trøstende ord såsom: "Du skal bare trykke speederen i bund, vognen skal sku' nok følge med", eller: "Du er nok klar over, at man skal bakke ud og ind af færgerne med sådan en"! prellede af som vand på en gås. Men så var det, at Ole kom galoperende ind fra sidelinjen, som ridderen på den hvide hest, og beredvilligt tilbød at fragte både "skuret" samt mig til Warnemünde. Det var her, at jeg følte, at han reddede mit liv. Turen gik i øvrigt ganske godt, og da vi nåede til vejs ende, havde campingvognen kun ganske få buler!

Men nu er det hele overstået. Nu skal der holdes ferie! Vi sov i båden i nat og den trykkende varme endte ud på natten i et brag af et tordenvejr. Sikke et lysshow og sikke et regnvejr! Men nu er luften rensset og vinden er frisket gevaldigt op fra sydvest, hvilket ikke kan passe bedre, idet målet for vores sommertur er Rügen. Vi letter anker ved ni - tiden og så går det ellers derudaf med kurs mod Barhhöft. En strækning på mellem 50 og 60 sømil. Men der er ingen vej udenom. Barhhöft er nemlig den eneste havn på den strækning, hvor det er muligt at gå ind.

Det er ikke nogen behagelig tur, vi sejler læns og skuden ruller kraftigt i de store søer, så både vi og

det andet "børneskib" "Superdupermule" samt "Madame" har søsyge ombord. Det kniber for os at følge med, tungt lastede som vi er med udstyr til 4 personer. "Hvorfor helvede skal du dog også slæbe alt det lort med", spurgte min kære husbond venligt undervejs, og jeg tilbød straks beredvilligt at lette skuden for overflødig balast såsom kamera, kikkert, værktøjskasse, whisky, rødvin m.m.

Godt møre, - og våde skulle vi jo også lige nå at være, idet vi skulle krydse det sidste stykke i nogle værre spratsøer, nåede vi sidst på eftermiddagen i havn. Barhöft viste sig at være en meget hyggelig havn, hvor man var i fuld gang med moderniseringer. Der var bygget meget flotte nye broer og her, som i alle de øvrige havne vi besøgte, var man endnu ikke færdige med toilet- og bedefaciliteter, men overalt var der stillet funktionelle og gode toilet og badevogne op.

Efter at have indtaget den traditionelle "kommet i havn bajer", blev en kompetent ekspedition sendt af sted for at finde en egnet grillplads. Under måltidet fandt vi dog ud af, at vi ikke var de eneste, som syntes at stedet var godt. Det viste sig nemlig, at vi var dumpet ned i et større myreboelseskvarter. Det blev der en del ballade ud af. Vi fik dog planlagt næste dags tur. Knud "Solita" havde på søkortet fået øje på en lille bitte flække dybt inde i en fjord. Så vidt han kunne se, var der ikke meget vand i den indsejling - men sandsynligvis lige netop nok - så der skulle vi hen for at spise frokost! - Og så passede det i øvrigt lige med vindretningen! Vinden ville nemlig, hævdede Knud, vende i morgen kl. 9.00, og hvis det ikke kom til at holde stik, ville han gi' bajere til hele bundtet.

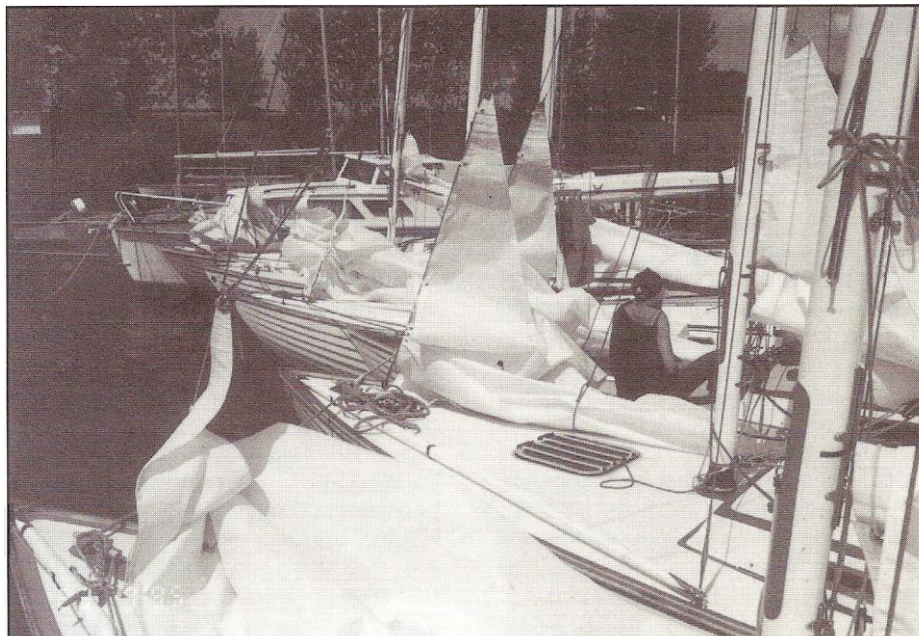

Grillmaden nydes med velbehag.

Vi fik ingen bajere. Til gengæld fik vi en meget "spændende" tur til flækken Ummanz. Indsejlingen var på fornem vis afmærket af store grene, der fikst var stukket ned i havbunden i en lang række, afvekslet af hyppige 90 graders sving. Det fremgik ikke helt klart hvorvidt, vi skulle holde dem til styrbord eller bagbord. Det fremgik heller ikke helt klart hvor bredt/smalt selve løbet var og det øger jo spændingen, især når man skal krydse ind. Vi fandt det klogest at holde os tæt til grenene, men ikke for tæt, for stak man bare næsen 30 cm udenfor - BUM - så stod man der. Verner og Tina "Madame" havde en af deres helt store dage i den retning - de ku' slet ikke la' være, men kom dog de fleste gange fri ved egen hjælp eller godt hjulpet af "Flamingo", som dannede bagtrop. Da vi omsider kom ind i bunden, hvor der var så lidt vand, at vi ikke kunne komme ind til stedets lille bro, men simpelthen stod på grund side om side, - vi behøvede ikke engang at kaste anker, var "Madame" og "Flamingo" endnu ikke at se. "Flamingo" kom dog tøffende lidt senere. De havde opgivet at trække "Madame" fri, også fordi Lissen "Flamingo" i kampens hede havde fået nogle grimme forbrændinger i den ene hånd af en line, som smuttede fra hende. Så griber Erik "Voila" telefonen, ringer til Verner og spørger interesseret: "Hvad fanden laver I?" "Tja" siger Verner: "Hvad tror du?" "Bliv hvor I er" siger Erik derefter snusfornuftigt: "Så tager vi jer med på tilbagevejen, når vi har spist frokost!" Sådan. En lokal motorbådssejler forbarmede sig dog over dem, sejlede ud og trak dem fri, så de kunne komme ind og stå på grund sammen med os andre. Vores tilstedeværelse vakte i øvrigt en del opstandelse. Der blev pudset nogle briller og gnedet nogle øjne. Man troede simpelthen det var løgn. Ingen kunne erindre, at der nogensinde havde været besøg af kølbåde i deres havn, det var der ganske enkelt ikke vand nok til, og nu "stod" der 7 af slagsen og vi kom bare for at spise frokost! Det var dog mageløst. Som ugen skred frem gik det op for os, at vi blev fulgt meget opmærksomt. Det var som om, at rygtet om de 7 danske Folkebåde løb foran os. Når vi kom i havn, stod der altid nogen klar, som om vi var ventet, vinkede og oplyste os om, ved hvilke broer vi kunne finde pladser.

Joh, for de havde jo hørt om os. Det var meget hyggeligt.

På turen besøgte vi også Strahlsund, som er en spændende gammel by Torvet var indrettet som et middelaldermarked, hvor de handlende udklædt i middelalder-kostumer, solgte varer lavet ifølge gamle håndværkstraditioner. På torvet var der også en negerdame, som imod behørig betaling flettede perler og fletninger ind i håret på dem, som måtte ønske dette. Der skulle dog mod til at lægge hoved til dette forehavende, idet det var det arrigste kvindemenneske på denne side af jordkloden, man derved kom i klørene på. Kom nogen til, så meget som at strejfe hendes bod eller hendes varer, forfulgte hun dem storskrigende og fægtende rundt på hele pladsen For Julie og Cecilies vedkommende var lysten til at blive udstyret med en sådan fletning dog større end skrækken for at få hovedet revet af og efter at havet samlet tilstrækkeligt mod sammen, satte de sig på skift frivilligt på skafottet.

7 Folkebåde fylder meget i havnen

I Strahlsund fandt Knud "Solita" på, at vi skulle købe toldfrit på "udførsel". Hvordan han fik det arrangeret ved jeg ikke, men næste dags morgen sejlede vi over i industrihavnen, hvor toldere artigt stod og ventede på os med en bil fuld af sprut og cigaretter. Erik "Voila" gad ikke det pjat og pendlede utålmodigt rundt i havnen og ventede på at vi skulle blive færdige. Det tog dog også en evig tid. Varer skulle findes frem i henhold til bestillinger, tasker skulle plomberes, pas fremvises, betaling ordnes og så skulle vi føre toldflag - det havde vi heller ikke - så det skulle vi også lige op i byen for at købe. Erik "skummede", men havde dog ikke noget imod at smage på varerne, da plomberne senere blev brudt. På resten af turen ønskede ungerne, at vi ville blive opbragt af toldinspektionen. Det kunne altså være noget så sjovt! Men det blev vi nu ikke, og der var vist også nogen, der ikke helt delte deres ønske. I hvert fald var der én der noget skingert råbte, da vi sidst på ugen nåede til Stubbekøbing "For helvede Verner, kan du så få det toldflag pillet ned! - Vi behøver vel ikke ligefrem reklamere, vel?"

Når jeg siger, at vi er på ferie, skal det forstås på den måde, at vi laver noget andet, end det vi gør til hverdag. Det er aktive og ihærdige folk, som vi er i selskab med. Sove kan vi "sku" gøre når vi kommer hjem på arbejde Man står op senest kl. 7.00 med afgang ved 8.30-tiden. Er det aftalt, at vi skal sejle kl. 8.30, skal det ikke forstås alt for bogstaveligt dvs. det er som regel et kvarters tid før. Der er nemlig ingen, der vil være sidste "mand" ude af havnen, så umærkeligt medens man sidder og spiser morgenmad, viser de første tegn på opbrud sig. Man behøver ikke se sig om, - man kan mærke det på nakkehårene. På Em båd ruller man, helt tilfældigt, lige teltet sammen medens man venter på, at kaffen bliver færdig, på en anden båd synes man, at det er praktisk, lige at sætte fokken, den ligger alligevel i vejen og pludselig uden, at der egentlig er nogen der har givet signal til afgang, går den vilde jagt. For tilskuere til dette sceneri må det se ret interessant ud, når 7 Folkebåde forsøger at mase sig ud gennem et havnehul - samtidig! Henrik og Lene "Helene" gjorde godt nok også store øjne en morgen, hvor de efter morgenmaden lige ville en tur på toilettet inden afgang De lå uden på Knud og Rie "Solita", som derved pænt måtte vente på, at de kom tilbage. Henrik og Lene er ikke typerne der forcere r noget, så Knud var i sin utålmodige venten ved at få røde knopper af stress, ved tanken om at vi andre skulle nå at sejle. Han skred derfor resolut til handling, entrede "Helene", ryddede morgenbordet for madrester og kaffesjatter (opvasken blev vist nok i al hast fragtet ned i nogle plasticposer og stuvet af vejen), hvorefter han riggede hele skuden til. Da Henrik og Lene omsider kom daskende, fik de at

vide, at alt hvad de havde at gøre, var at smide fortøjningerne - og det helst i en helvedes fart. Pyh hal De nåede det, og til Knud's store trøst, var vi andre da heldigvis ikke sejlet endnu.

Der er tid til en "kommet i havn" bajer

En af turens store oplevelser var Ralswiek, hvor der bliver afholdt et festspil på et gigantisk udendørs teater med plads til mere end 9000 tilskuere. Teateret er beliggende lige ned til vandet og i forestillingen indgår et kæmpe søslag med kanonkugler med ild i enden, som kommer susende ind over scenen, et imponerende opbud af heste, krigere og drabelige kampe samt andet godt. Vi havde ikke billetter og måtte nøjes med støjen fra forestillingen medens vi grillede vores aftensmad. Ungerne var af en eller anden grund krop-umulige. De sloges og skændtes om siddepladserne, som pigerne havde nået at erobre for næsen af drengene og som de kategorisk nægtede at dele, skønt der var fin plads til alle Truslerne føg gennem luften og det endte med at alle (børn) i protest nægtede at indtage noget som helst, det være sig vådt eller tørt. Så var det, at Knud trådte til som den store pædagog (han var vel træt af at høre på alt det ævl) og spurgte, om de ikke kunne tænke sig at se det der teaterstykke. At de ikke havde nogen billetter, var en detalje som de ikke behøvede at spekulere på, han skulle nok få dem ind. Herefter tog han dem med op langs plankeværket, som omgav teatret, til den bagerste del af tilskuerpladserne og lempede dem over en efter en. Så havde vi da fred for dem. Ungerne fik til gengæld deres livs teateroplevelse, som de taler om endnu. Og der var ikke en af de øvrige tilstedeværende, der så meget som hævede et øjenbryn over deres noget usædvanlige entre på arenaen.

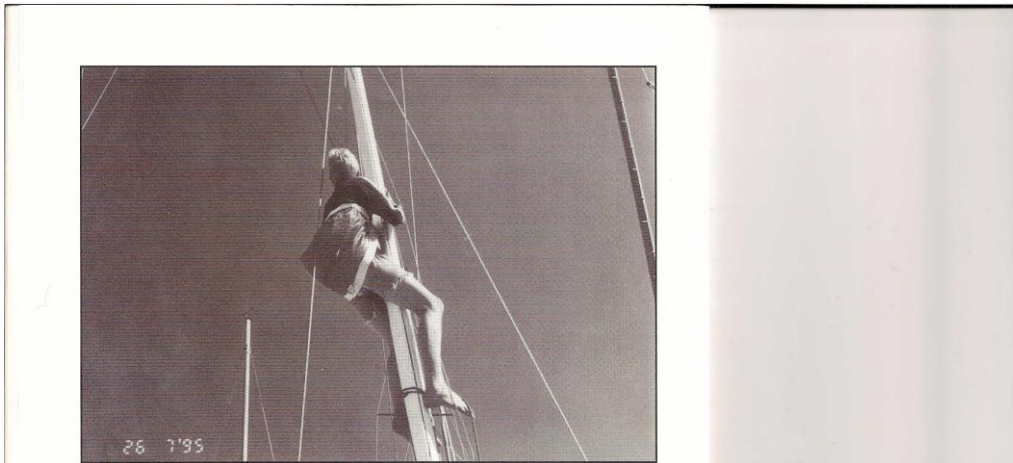
Den sidste havn vi besøgte inden hjemturen var Vitte, ikke nogen by at skrive hjem om, men valgt for det første fordi den var et godt udgangspunkt for næste dags hjemtur over Østersøen og for det andet på grund af en fantastisk god badestrand. Vejret var som sædvanlig pragtfuldt og som altid på den tur, - lige meget hvor vi bestemte os for at sejle hen, vendte vinden med os. Knud sagde det godt nok hver aften, selvom det ikke så sådan ud: "Jeg gir' bajere, hvis ikke vi får slæk på i morgen" - og vi fik aldrig nogen bajere. Hvad der derimod aldrig kom til at holde stik, var hans løfte om, når vi kom til et givet sted "at finde koner på stranden der går og sælger fisk". Det var blevet en hel besættelse hos os, det der med at vi ville ha' fisk. Ikke bare sådan nogle kedelige nogen, man kan købe i fiskeforretninger. Næh, de duede af en eller anden mærkelig grund ikke, med mindre de blev købt af "koner der går på stranden og sælger fisk". Vi fandt dem aldrig! Dvs. ikke før vi kom til Karrebæksminde, men det var ikke helt så interessant. Når vi nu ikke kunne få fisk, sådan i al almindelighed, så ville vi altså ha' ål - med hele "svineriet" og med kniv og gaffel - og så skulle de serveres. Alle kroer, restauranter m.m. vi passerede reklamerede med ål, men de havde bare ikke nogen, ikke lige den dag i hvert fald, så vi fik aldrig nogen ål ikke førend vi kom til Agersø, men så var de til gengæld også gode.

Da den sidste dag på Rugen som sagt var udnævnt til at være "Store Badedag" gik vi i havn allerede først på eftermiddagen. - Og så skete det! Storfaldet røg til tops, da vi riggede båden af. Gud ske tak og lov var det dog skipper selv, som stod for den genistreg. Havde det været en af os andre var vi ganske givet blevet ristet over en sagte ild og derefter sandsynligvis skudt ved daggry uden forudgående bedøvelse. - Men nu var det altså farmand selv, så pyt med det, det ordner sig nok! Det gjorde det også. Det tog bare hele eftermiddagen.

Jeg lod "fald" være "fald" og gik på stranden for at se efter Mette "Superdupermule" og ungerne og blev mødt af mine egne, der var udstyret med sådan nogle underlige svedne grin om munden. Da jeg så mig omkring,

opdagede jeg hvorfor. Vi var landet på en nudistbadestrand! Aldrig har jeg dog set så mange bare røve og slaskede maver samlet på et sted - og de hængepatter som her blev båret frem, må kunne deltage i konkurrencen om Nordeuropas største. Det pæneste man kunne sige om dem (patterne altså) var, at de var nogenlunde lige lange! Vi fortrak hurtigt, ikke mindst fordi lille Christian var i drillehumør og konstant overdængede os med kaskader af sand. Vi gik så tilbage for at deltage i indfangningen af det tilvejsstegne "fald".

Først forsøgte vi med sammenbundne spilerstager og andet farbart materiale. Men selvom anordningerne havde den tilstrækkelige længde, kunne det ikke lykkes at få ram på den lille krog i enden af faldet og få det halet hjem. Vi mødte mange interessante og venligt interesserede mennesker den eftermiddag, deriblandt en professor fra Rostock, som udmærkede sig ved at være i besiddelse af en bådsmandsstol. Ud fra argumentet om, at "de" vejer jo ikke så meget som os andre, blev først børn, dernæst kvinder sendt mod mastens top. Kristian, den tapre dreng, mistede modet lige under sallinghornene og Mette "Superdupermule", den gæve kvinde forlangte at blive bragt tilbage på sikker grund, efter at have passeret salingshornene med en meters penge. Jeg holdt mig på sikker afstand og håbede på, at ingen skulle få øje på mig. Den kære professor indså, at hvis han skulle gøre sig håb om at få sin bådsmandsstol igen, måtte han selv skride til handling og satte sig resolut i stolen, skred til tops og hentede faldet. Det hele tog kun et øjeblik og bifaldet ville ingen ende tage.

Faldet kom ikke med ned - denne gang

Alt imens dette stod på havde de øvrige brave sejlerkvinder været på indkøb til vores aftensmad i det lokale "Edeka". Vi skulle ha' de herligste pakker med grillt fisk, kogte kartofler samt salat. Ungerne nægtede på det bestemteste at indtage mere grillmad. Så der blev lavet spagetti bolognese samt skrællet nye gulerødder med top på til dem i restaurant "Superdupermule". I øvrigt - sikke noget pjat! - Vi havde da kun fået grillmad i 3 uger. Børn nu til dags er nu også vanskelige. Igen var Knud på banen. Det var blæst en del op, så for at sikre, at fisken ikke fløj af tallerknerne, var han i gang med at rigge et læsejl bestående af en gammel fok til på den udvalgte grillplads. Ifølge Knud var det blæsevejr, som bestilt til vores hjemtur. Vinden kom ganske vist, lige nu, fra den forkerte retning, men ville ifølge de oplysninger han have fået, vende i morgen kl. 9.00, således, at vi så at sige ville blive blæst over Østersøen. Der var ingen der betvivlede hans udsagn. "Man" havde vist bare glemt at fortælle ham, med hvilken fart vi ville blive blæst over.

Da vi stod ud af køjerne næste morgen, (det var en af de gode morgener. Jeg havde på mirakuløs vis havde fundet en ren bluse på bunden af min taske), synes jeg nok at det peb lidt rigeligt i riggene til mit temperament. Jeg spurgte Mette "Superdupermule" om hun ikke også syntes, at det var lige i overkanten, men blev affærdiget med, at jeg såmænd blot led af "havnekuller"! Det er aldrig så slemt, som det lyder til i havn, når først man er ude i det, trøstede den barske kone mig med - og hjem skulle vi jo. Altså fodrede vi ungerne med søsygetabletter, lettede anker og vinkede vemodigt farvel til Finn og Lissen "Flamingo", som havde endnu en uges ferie og ville blive lidt endnu.

Byen Vitte udmærker sig blandt andet ved at have en mindre industri / fiskerihavn, en heftig færgetrafik samt et smalt sejløb, hvorfor de fleste sejlere går ud og ind for motor og først sætter sejl, når de er fri af den værste trafik. - Så det gjorde vi ikke. - Vi krydsede lystigt ud og ind mellem færger, fiskekuttere og hvad der ellers var af trafik til og fra industrihavnen og vi (konerne) knoklede som gale ved skøderne, da der i det smalle løb skulle vendes for hver ca. 20 meter. Da vi kom fri af suppedasen blev stagen sat og så gik det hjemad i rask tempo. Ungerne sov trygt. Sikke et held, at vi ikke fik uanmeldt besøg af dopingkontrollen Også jeg blev søvngig og lagde mig på dørken og faldt i søvn. Jeg vågnede ved, at jeg rutschede fra side til side og gokkede hovedet ind i kistebænken. Adspurgt hævdede skipper, at det var blæst en smule op. En smule!!! - hvor herre bror Marius det blæste en halv pelikan, et sted mellem 15 og 17 m/sek. Bølgerne var 8 meter høje og vi sejlede ikke, - vi surfede. Sig bare "havnekuller" til mig en

gang til.

Vi så ikke andre sejlskibe på Østersøen den dag, mærkeligt nok! Vi var kun os 6 og vi var alle glade for, at vi ikke var alene, for hvis der skulle ryge en mast eller andet, var hjælpen trods alt nær. Det var temmelig nervepirrende at se bagud, især når vi var nede i en bølgedal, for så rejste der sig en 8 meter høj mur af vand bag os, som man var sikker på ville vælte ned over os. Men på forunderlig vis rullede den hver gang ned under os og løftede os med op, hvorefter vi igen fik en gigantisk rutsche / surfetur sideværds derudaf. Midtvejs blev vi opmærksomme på en færge der kom fra Malmø. Vi blev ved med at tage pejlinger, idet vi var i tvivl om, hvorvidt vi ville gå klar af den. Det blev vi dog senere overbeviste om at vi kunne, indtil færgen pludselig begyndte at ændre kurs og falde ned imod os. Magen til svineri. De kunne ikke, hvis de, som man skal, holdt behørigt udkig, undgå at se os. Det var nærmest forbundet med livsfare at skulle på dækket for at tage stagen ned i det vejr. Men havde Mette "Superdupermule" og Lotte "Voila", som sejlede forrest, ikke gjort det, og derefter foretaget en hasarderet vending med knaldbomning til følge, var de sejlet direkte ind i siden på færgen. Man må håbe, at den besætning, som måske umiddelbart syntes, at det var meget sjovt at drille sådan nogle lystsejlere, har haft tid til at tænke sig om, da de så hvordan den "spøg" kunne have udviklet sig! Var der nogen der sagde "Dårligt sømandsskab"?

Hvor var det rart, da Møns Klint dukkede op i horisonten. Selvom vi endnu var timer fra fast grund under fødderne, føler man sig lidt mere tryk, når man kan se land. Igen vakte vi opsigt da vi kom i havn. Vi kom nærmest "planende" ind til Stubbekøbing, hvor der pga. vejret ikke var en ledig plads. Alle andre var blevet i havn den dag. "Hvor hulen kommer I dog fra i det vejr", spurgte havnefogeden interesseret. Da han hørte svaret, fik vi havnepengene til halv takst, "nødhavnstakst" mente han nærmest det burde betegnes som. Det var vældigt pænt af ham, men vi led nu ingen nød.

Vores fantastiske tur sluttede for de flestes vedkommende med en dejlig dag i Karrebæksminde, hvor vi som sagt endelig mødte de famøse "koner på stranden, som går og sælger fisk", og for vort og Erik og Lotte "Voila's" vedkommende på Agersø, hvor vi lejede cykler, kørte rundt og kiggede på øen og sluttelig gik på kroen og endelig fik de famøse ål, med hele "svineriet" og med kniv og gaffel - og så blev de serveret.

L øvrigt var der ikke noget nyt under solen. Næste morgen, alt imens jeg sad og nød min søndagsmorgenkaffe, blev der uden varsel givet signal til afgang. Motoren blev startet og med bordet slået op i cockpittet, kaffen skvulpene i kopperne og rundstykket vippende på tallerknen, drøned vi ud af havnen, som om vi havde stjålet bådene. Hvem var det der talte om "havnekuller"?

En fantastisk tur - en fantastisk sommer. På intet tidspunkt den uge Rügen rundt havde vi sejlertøjet og gummistøvlerne fremme - det kunne jeg såmænd godt ha' lempet overbord, da skipper beklagede sig over for megen balast!

Hvornår får vi igen en sådan sommer, hvor vinden blæser med os, hvorhen vi end sejler? En sommer hvor man konstant må springe i vandet og lade sig trække efter båden gennem vandet, for dog at blive afkølet en smule? Hvornår oplever vi igen 18 mennesker fordelt på 7 både ha' det så herligt i 3 uger? Svaret er: - "Forhåbentlig næste sommer"

Vibeke Ingwersen - FD 1060 "Borte med Blæsten"

Hjemturen i høj sø